

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 11 | 1. JUNI 1920 | 69. AARGANG

TALE AF PRÆSIDENT BRIGHAM YOUNG.

(Fortsat.)

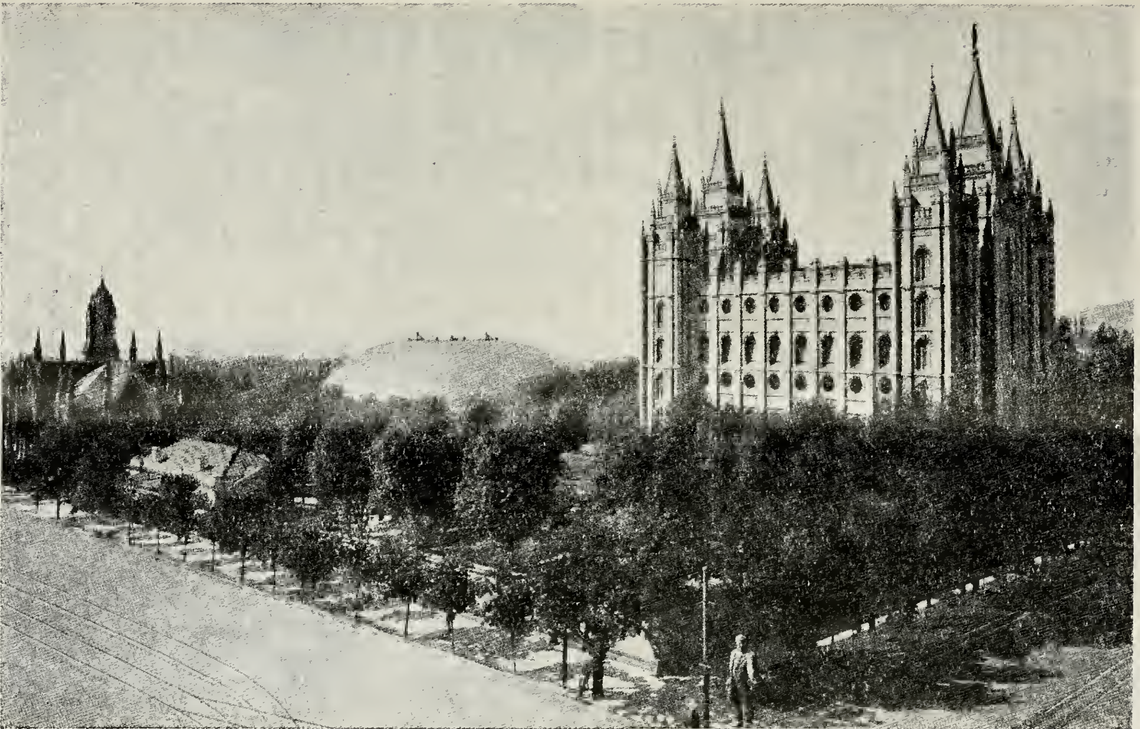
Maaske nogle af eder vilde studse, hvis jeg stillede eder det Spørgsmaal: Hvis en Mand i denne Kirke er en Profet, beviser det saa, at han skal være Præsident over den? Nej! En Mand kan være en Profet, Seer og Aabenbarer, uden at det behøver at have noget at gøre med Præsidentværdigheden over Kirken. Lad det være nok at sige, at Joseph var Præsident over Kirken, saa længe han levede: Folket valgte, at det skulde være saaledes. Han udfyldte altid denne ansvarsfulde Stilling ved Folkets Stemme. Kan *I* finde nogen Aabenbaring, der indsætter ham til Præsident over Kirken? Præstedømmets Nøgler blev overgivet til Joseph, for at han kunde opbygge *Guds Rige* paa *Jorden*, og blev ikke taget fra ham i Tiden ejheller i Evigheden; men da han blev kaldet til at præsidere over Kirken, var det ved Folkets Stemme, men han holdt Præstedømmets Nøgler uafhængigt af deres Stemme.

Jeg ønsker, at Israels Ældster skal overveje dette. Jeg ønsker at lære jer noget, saa at I ikke skal falde i saadanne Snarer som hidtil. I faar mig til at tænke paa et Barn, der prøver paa at lave et Reb af nogle Stykker gammelt Garn, men tilsidst faar han det hele i den sørgeligste Uorden. Det er ligesaa med Israels Ældster, hvad deres Ideer om Præstedømmet angaar. Hør nu efter, hvad jeg vil sige, og jeg vil prøve paa at tale, saa I kan forstaa mig. Jeg vil vove at gaa endnu lidt videre, end jeg gjorde med Hensyn til Præsident-

værdigheden over Kirken, og sige til dette Folk, at en Mand kan have Syner, Guds Engle kan betjene ham, han kan have Aabenbaringer og se saa mange Syner, som I vilde være i Stand til at tælle, Himlene kunde aabnes for ham, og han kunde se Guds Finger, og alt det tilsammen vilde ikke gøre ham til Præsident over Kirken eller til Ældste, Højpræst eller Apostel, det vilde ikke en Gang bevise, at han var en Hellig; der kræves andre Ting til at stadfæste det. Grunden til, at jeg omtaler dette, er Folkets Skrøbelighed, Svaghed og Kortsynethed. Hvis en Mand kom og fortalte eder, at han havde haft et Syn og kunde synes at stadfæste sin Paastand paa at have set Himlene aabne, vilde I straks være rede til at falde ned og tilbede ham, og han kunde dog paa samme Tid være fuldstændig skikket til at ødelægge Folket — en af de største Djævle paa Jorden. Han kunde synes at være en af de fineste Mænd paa Jorden, at være hæderlig og uegennyttig og komme med al den Ynde og Overlegenhed, som hører Djævelen til, og som er saa vel skikket til at forføre Folket. Indrøm dette at være Tilfældet.

Hvis I spørger mig, hvad der vil bevise en Mand eller Kvinde at være en Hellig, vil jeg svare: »Hvis I elsker mig,« siger Jesus. »vil I holde mine Befalinger.« Det er Prøvestenen. Hvis I elsker vor Herre Jesus Kristus og Faderen, vil I holde Sønnens Befalinger og gøre hans Vilje. Hvis I undlader at gøre det, kan I have alle de Syner og Aabenbaringer, som et dødeligt Væsen kan tage imod, og dog ikke være andet end en Djævel. Et Menneske har aldrig nogensinde vidst, hvad det var at være ond, før Lys og Sandhed blev opladt for ham først. Da kommer Tiden, da Mennesket skal gøre sit Valg, og hvis det da vender sig bort fra Herren, er det beredt til at blive en Djævel.

Nu ønsker jeg at vende tilbage til mit Udgangspunkt, thi jeg er kommet lidt bort fra Emnet: Nedlæggelsen af Hjørnestene, men jeg vil i Forbigaaende dvæle lidt ved Apostelskabet. Lad mig gøre Højpræsternes Quorum et Spørgsmaal for at faa det frem, jeg ønsker at forklare. Jeg spørger Højpræsterne: ud af hvilket vokser Apostelskabet frem? Er det ud af Højpræstedømmet, at Apostelskabet vokser frem? Jeg tør sige, at hvis jeg ikke var her i Dag, og dette Spørgsmaal blev fremlagt til Debat, vilde I finde Ældsterne i Forsamlingen delt i to omtrent lige store Partier for og imod. Der vilde være lige saa mange Højpræster, der vilde sige, at Apostelskabet vokser frem af Højpræstedømmet, som der vilde være til at sige, at det ikke gør det. Lad mig svare paa Spørgsmaalet. Husk nu paa, at det højere Præstedømme og det lavere Præstedømme og hele det Præstedømme, der er, er forbundet i, samlet i,

TEMPELET I SALT LAKE CITY.

Digitized by the Internet Archive
in 2012 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

http://www.archive.org/details/stjerne6911dan

sammensat af og indesluttet i Apostelskabet. Brodre, har I nogensinde vidst *det* for? Hvis I havde læst denne Bog med Forstaaelse (pegende paa Pagtens Bog), vilde den have fortalt jer hele Historien, som jeg nu fortæller jer den, og dog vidste Hojpræsterne det ikke.

Jeg taler saaledes for at vise eder Præstedommets Orden. Vi vil nu begynde med Apostelskabet, hvor Joseph begyndte. Joseph blev ordineret til Apostel — det kan I læse, og det kan I forstaa. Efter at han var blevet ordineret til dette Embede, havde han Ret til at organisere og oprette Guds Rige, thi han havde modtaget Noglerne til det Præstedomme, som er efter Melchisedeks Orden — Hojpræstedommet, som er efter Guds Søns Orden, og dette — læg Mærke til det — ved at blive ordineret til Apostel.

Kunde han have oprettet Guds Rige uden forst at blive Apostel? Nej, aldrig! Noglerne til det evige Præstedomme, som er efter Guds Sons Orden, er indbefattet i Apostelskabet. Hele Præstedommet, alle Noglerne, alle Gaverne, alle Begavelserne og alt det, der skal berede os til at komme, hvor Faderen og Sonnen er, er samlet i, indesluttet i eller, kunde jeg sige, legemliggjort i Apostelskabet.

Hvem sætter vi nu paa forste Plads, hvem sætter vi til at lægge Hovedhjørnestenen, den sydøstlige Hjørnesten — det Hjorne, hvorfra det Lys udgaar, som skal oplyse den hele Bygning? Vi begynder med det forste Præsidentskab, med Apostelskabet, thi Joseph begyndte med Apostelskabets Nogler, og ved Folkets Stemme præsiderede han over det ganske Folk De Sidste Dages Hellige — administrerende i Apostelskabet *som* den forste Præsident.

Hvad folger efter dette i Kirken? Jeg vil henvise direkte til Guds Rige, som det oprettes i de sidste Dage. Hvad ser vi, naar vi gaar videre? Joseph som Lammets Apostel med det evige Præstedommes Nogler, overgivet til ham af Peter, Jacob og Johannes. Hvorfor? For at han kunde oprette Guds Rige paa Jorden. Derefter opstod der et Embede, der vedrorer dette Riges timelige Affærer, et Embede, hvis Nogler bliver givet til Mennesket paa Jorden, og som skal forberede Rigets Oprettelse, skal forberede dets Udbredelse, Vækst, Tiltagende og Trivsel blandt Nationerne. Det næste Skridt, vi ser, Herren tage, er at sorge for Legemet; derfor maatte der indsættes en Person i det nævnte Embede til at staa Side om Side med hans Apostel, Kirkens Præsident. Hvem blev det? Det blev ikke Broder Hunter. Hvem blev det? Det blev Broder Partridge. Vi ser Broder Partridge blive kaldet til at udfylde nævnte Plads, for Ældsterne eller Hojpræsterne endnu dannede et Quorum, ja for der endnu var talt om noget saadant

og ogsaa for, de tolv Apostle blev valgt, selv om der var givet en Aabenbaring, der tilkendegav, at der *vilde komme* et saadant Quorum.

Vi ser Apostlen med de Nogler, der behovedes til Oprettelsen af Riget, til at give Lys til dem, som vandrede i Mørke, til at styrke dem, som var svage, til at stotte dem, der skælvede, til at administrere Frelse til dem, der omvendte sig, og til at blive en Stotte og en Stav til dem, der var rede til at falde. Vi ser saaledes denne gigantiske Apostel træde frem iforst Myndighed fra Himlen til at varetage den Hojestes Sag paa Jorden. Ham bod Herren at kalde en Biskop. Biskoppen bliver saaledes den næste staaende Autoritet i Guds Rige, og af den Grund sætter vi Biskopperne ved det andet Hjorne af Bygningen. Det melchisedekske Præstedomme med Alteret og alt dertil horende findes mod Øst, og det aaroniske Præstedomme horer til mod Vest; folgelig lagde den præsiderende Biskop den anden Sten.

HINSIDES ARSARETH.

(Fortsat.)

Jeg tænker, Kaptejnen for »Esken« har haft en vis Forkærlighed for mig, og dette blev paa en Maade min Redning om Bord paa Skibet. Jeg var absolut uvidende og uerfaren overfor en Matros's Gerning, jeg vidste intet som helst om mine Pligter om Bord. Jeg kunde maaske have lært at vadske Dækkene eller hjælpe Kokken med at pille Kartofler, men Kaptejn Larsen holdt mig i en Slags Virksomhed paa forskellige andre Maader. Han havde taget mig i et Øjebliks Lystighed, og han gjorde det bedst mulige ud af en daarlig Handel. Jeg underskrev ingen Kontrakt, som de regulære Matroser gor, jeg gjorde ingen Hentydninger til, og der blev aldrig talt til mig om nogen Betaling. Saavidt jeg forstaar, var jeg lige saa godt Kaptejnens »forste Styrmand« som noget andet. Kaptejnen talte meget daarligt Engelsk og mit Norske var ikke bedre set fra et grammatikalsk Synspunkt. I de forste Dage af vor Tur, ja for Resten hele Tiden, maatte jeg i vore ledige Stunder give ham Undervisning i Engelsk og fortælle ham om Amerika og Amerikanerne. Sagen var, at Kaptejn Larsen havde til Hensigt at opgive Fiskefangsten i Ishavet og modtage en Stilling i den amerikanske Handelsflaade næste Aar — men det skulde ikke ske.

Men jeg — hvad havde jeg gjort? Hvad vilde de gode Folk i og omkring min gamle Gaard hjemme tænke om mig nu, hvis de vidste, hvor og hvad jeg var? Nogle af dem vilde sy-

nes, at jeg var meget dum, at jeg saaledes bortkastede mit Liv, men alle vidste de kun lidet om mig, kendte kun lidet det, som virkelig var mig, mit Sind og hvad der rørte sig i det. Jeg havde Penge, en smuk Gaard, Indflydelse, en Skare af Venner og manglede kun eet — men lad mig ikke tænke paa det.

Ishavet var storslaaet, og jeg nød det. Dag for Dag, efterhaanden som vi kom længere nord paa, blev Nætterne kortere og kortere, indtil der tilsidst næsten kun var een lang Dag. Vejret var smukt, men meget koldt, Havet blaat og Himlen blaa. Paa utrolig kort Tid var vi inde i Ishavets Drivis. Jeg havde ventet, at det vilde blevet en lang Rejse, men den varede næppe en Uge. De hvide Isbjerge skinned i Solen og syntes at spærre vor videre Fremtrængen, men snart aabnede lange Gader sig til alle Sider, og fremad kom vi fra en aaben Plads til en anden og naaede til Sælernes Samlingsplads et Par Dage før, vi havde Lov til at begynde Jagten. Det var et sjældent Syn at se de umaadelige Isflager dækkede af disse Dyr; der var i Millionvis af dem, og de opfyldte Isen saa langt som Øjet rakte.

Vi havde ikke saa snart naaet Stedet, før det satte i med at blæse — en fuldstændig Storm, som rasede i fire og tyve Timer og kastede Isblokkene omkring, som var de Hovlespaaner.

De smaa Sælunger blev slyngede i Vandet og maatte tage deres første Tur i Svømning, enten de vilde eller ej, og da Stormen tilsidst lagde sig, og Søen blev rolig igen, var der meget faa Sæler for os at fange, saa i Løbet af nogle faa Dages Forløb maatte vi igen begive os mod Nord i Haab om at finde nogle af de gamle Sæler.

Indfangningen af Sælerne syntes mig ond og grusom, og jeg var glad ved ikke at tage Del i den, medens Mændene paa deres Side glædede sig i høj Grad over deres Arbejde. Jeg har aldrig kunnet være med til at dræbe eller slagte hjemme, ja selv det at hugge Hovedet af en Kylling var en Prøve for mig. Naar dette Sælslagteri gik for sig, var Kaptejnen og jeg undertiden de eneste Mænd om Bord. Med Skibet sikkert fortøjet til en Isflage kunde vi tale sammen i Timevis, og jeg maa indrømme, at Kaptejn Larsens Selskab var i høj Grad underholdende.

En Dag viste Kaptejnen mig sin Hustrus Billede — han pegede paa det paa Kahytsvæggen, og med det samme mindede Ansigtet mig om en anden, og jeg stod foran det og betragtede det nøje.

»Hvad synes De om hende?« spurgte han, idet han kikkede over min Skulder.

»Et yndigt Ansigt,« sagde jeg. »De er en Gudernes Yndling, Kaptejn Larsen, og har Grund til at være lykkelig.«

»Gudernes Yndling og lykkelig?« raabte han, idet hans Haand klemte min Skulder, saa den smertede, »med det smukke Ansigt ladt tilbage i Tonsberg og ingen Udsigt til at se det i seks Maaneder! Nej, det er det værste af alt,« sagde han i en mildere Tone, »ikke at se den Kvindes Ansigt, som man elsker, i denne lange Tid eller hore hende le eller hendes glade Stemme, ikke se hende smile eller fole hendes varme, bløde Arm om sin barkede Nakke — det er slemt, Hr. Merton — jeg kan ikke være med til det mere, jeg rejser til Amerika, og der skal hun være hos mig hele Tiden.«

»Jeg dadler Dem ikke, Hr. Kaptejn,« sagde jeg. »De har en yndig Kone, og god er hun tillige . . .«

»God! God siger De! Hun er den bedste Kone i Verden, Hr. Merton. Det siger alle — naturligvis.

»De er ikke gift?«

»Jeg? Nej — det troede jeg, De vidste?«

»Naa, det kan jeg ikke dadle Dem for, da jeg jo har faaet den eneste Kvinde i Verden.« Han klukkede lunt.

Jeg stod og betragtede Billedet hele Tiden. Noget ved Ansigtet, jeg kunde ikke bestemt sige hvad, og Haarets Frisure mindede mig om svundne Tider.

»De synes vist om det Billede,« spurgte Kaptejnen.

»Det vækker Minder hos mig,« sagde jeg, men saa standsede jeg.

»Om nogen, De kender?«

»Ja om en, jeg en Gang kendte.«

»I Amerika?«

»Ja i Amerika.«

»Er hun død?«

»Nej, jo — jeg mener, hun er dod for mig, Kaptejn Larsen.«

»Aah!«

Der var Forstaaelse i det ene Ord. Kaptejn Larsen sagde ikke mere til mig, men stak sin Arm under min og trak mig bort fra Billedet. »Kom, vi vil have os et Spil Terning.«

Han maa have set mit Ansigt og læst noget deri. Fra det Øjeblik var jeg Kaptejn Erik Larsen hengiven med Liv og Sjæl.

(Fortsættes).

Den, som vil elske Livet og se gode Dage, skal stille sin Tunge fra ondt og sine Læber fra at tale Svig. (Peters første Brev, 3 : 10.)

INTERESSANT BESTEMMELSE VEDRØRENDE SØNDAGSSKOLEARBEJDET I MISSIONERNE.

Ifolge »Deseret News« for 28. April har Ledelsen for De Sidste Dages Helliges Sondagsskoler vedtaget en vigtig og indgribende Resolution, der gaar ud paa, at alle De Sidste Dages Helliges Sondagsskoler over hele Verden fremtidig skal arbejde og undervise paa samme Maade — Skolerne i Missionerne skal folge den samme Fremgangsmaade, det samme System som Skolerne i Utah.

Det glæder os, at vi for den skandinaviske Missions Vedkommende har forudgrebet denne Ide, endnu for den blev fremsat, at vi allerede i flere Maaneder har arbejdet paa at organisere vore Sondagsskoler efter det samme Monster som Skolerne hjemme.

Hvad de omtalte Forandringer angaar, henviser vi til »Stjernen« Nr. 1 og 2 for i Aar, der vil alle, baade Sondagsskoleforstandere og Lærere, kunne faa alle nodvendige Oplysninger.

Det har glædet os at modtage et Bidrag til »Stjernen« fra en af dens tidligere Oversættere Morten A. C. Nicolaysen i Salt Lake City. Br. Nicolaysen har oversat en Artikel til os af Dommer Hart om »Profeten Joseph Smith«, og ligesom vi takker Br. Nicolaysen for dette Bevis paa Interesse, tager vi med Tak mod Bidrag fra enhver her i Skandinavien og i Utah, som vil hjælpe os med at gore »Stjernen« interessant og til en velkommen Gæst i alle de Helliges Hjem.

UDDRAG AF ET BREV FRA MORTEN A. C. NICOLAYSEN.

Salt Lake City, den 27. April 1920.

Præsident Carl E. Peterson, Kobenhavn.

Kære Broder!

Jeg er ikke personlig bekendt med Dem, og det glæder mig derfor, at De viser mig den Venlighed at sende mig »Stjernen«, som jeg hidtil har modtaget den fra Deres ærede For-

gænger. Jeg var personlig bekendt med Deres Broder A. P., medens han beklædte den samme Stilling, De nu selv indtager som Præsident for Missionen, og hans aandfulde Taler over Evangeliet erindres sikkert endnu af mange.

De vil finde indlagt min Oversættelse af Dommer Harts Artikel til »Stjernen«, som jeg haaber, De vil optage. Det er fornojeligt at se »Stjernen«s nye Udseende med de latinske Typer. Jeg provede allerede under min Mission i 1904 at faa dem forandret saaledes; men man gjorde gældende, at det mest udbredte Blad »Social-Demokraten« endnu ikke havde forandret Typer, hvad det dog gjorde et Par Aar efter.

Min venligste Hilsen til Dem og Deres Medarbejdere.

Deres forbundne Broder i Kristi Evangelium

Morten A. C. Nicolaysen.

FORAARSKONFERENCEN I AARHUS.

Modet Lordag Aften den 24. April aabnedes med Sang og Bon. Ældste Christensen aflagde Rapport for Randers Green, Ældste Madsen for Esbjerg Green, Ældste Larsen aflagde Rapport over Tilstanden i Odense Green og Præs. Lauritz Larsen gav Rapport over Aarhus Green og foreslog Kirkens Autoriteter, der blev enst. vedtaget. Missionspræs. Carl E. Peterson talte angaaende de forskellige Templers Opbyggelse og Hensigt. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Sondagsskolemodet den 25. April aabnedes med Sang og Bon. Ældste N. P. Thomsen afgav Rapport over Sondagsskolens Arbejde. Sondagsskolens Funktionærer blev foreslaaet og opholdt. Et udmærket Program blev udfort af Bornene. Missionspræs. Carl E. Peterson forklarede Nodvendigheden af gode Undervisningsmetoder. Modet sluttede med Sang og Taksigelse.

Eftermiddagsmodet aabnedes med Sang og Bon, Ældste Thomsen bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Ældste C. Larsen forklarede Tro, Omvendelse og Daab. Missionspræs. Carl E. Peterson talte over Emnet: »Var Joseph Smith en falsk eller en sand Guds Profet«, forklarede hvorledes Profeten 30 Aar forud profeterede, at Krigen vilde komme, forklarede ligeledes om Brigham Young og Pionærernes Vandring gennem den golde Ørken. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Modet Sondag Aften aabnedes med Sang og Bon. Præs. L. Larsen forklarede Evangeliets Gengivelse. Missionspræs. Carl

E. Peterson talte over Emnet: Menneskenes Mission og Ansvar. Koret sang: »Mester, se Uvejret truer«. Modet sluttede med Taksigelse.

Modet Mandag Aften aabnedes med Sang og Bon. Præs. Lauritz Larsen foreslog Ungdomsforeningens Bestyrelse, hvilket blev enst. vedtaget. Br. Johannes Rasmussen talte over Emnet: »Ungdomsforeningens Formaal«. En Kvartet sang: »I himmelsk Fred«. Soster Ingeborg Simonsen talte over Emnet: »Aandernes Verden«. Missionspræs. Carl E. Peterson forklarede Fremgangsmaaden til at uddanne de unge Soskende. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Modet Tirsdag Aften aabnedes med Sang og Bon, hvorefter Præs. Lauritz Larsen foreslog Den kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelse. Et udmærket Program blev udfort af Soskende. Missionspræs. Carl E. Peterson hentydede til Den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed og Betydning. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Johannes Rasmussen.
Skriver.

FORAARSKONFERENCEN I AALBORG.

Konferencen aabnedes Lordag Aften den 1. Maj med Sang og Bon. Konferencepræs. C. P. Sorensen foreslog Kirkens Generalautoriteter samt Missionens og Konferencens ledende Mænd, alle Forslag blev enst. vedtaget. Ældste J. Larsen talte om Bibelen og Mormonsbog, der henholdsvis handlede om Folket paa den ostlige og vestlige Halvkugle, Salmen Nr. 34 blev afsunget. Missionspræs. Carl E. Peterson talte derefter om Kristi Mission. Modet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Sondagsskolen aabnedes med Sang og Bon. Br. Holger Jorgensen rapporterede Skolens Arbejde. Konferencepræs. C. P. Sorensen foreslog Skolens Autoriteter, og der blev udfort et udmærket Program af Bornene. Broder Kaspersen rapporterede den teologiske Klasse. Broder Andersen gav derefter Rapport over Sondagsskolen i Hjorring, Br. Kæmpe over Bronderslev Sondagsskole. En Sang af Bornekoret. Missionspræs. Carl E. Peterson udtalte sin Tilfredshed om Programmets Udforelse og Nodvendigheden af de bedste Undervisningsmetoder. Skolen sluttedes med Sang og Bon.

Mødet Sondag Eftermiddag aabnedes med Sang og Bøn. Konferencepræs. C. P. Sorensen talte om »Nebucanesers Drøm«. Koret sang: »Naar al min Gerning er forbi«. Missionspræs. Carl E. Peterson behandlede Emnet »Joseph Smith og hans Mission«. Modet sluttede med Sang og Taksigelse.

Modet Sondag Aften aabnedes med Sang og Bon. Ældste J. Larsen forklarede Emnet: »Omvendelse og Daab«. Til Afveksling sang Koret en Sang. Missionspræs. Carl E. Peterson talte over Emnet: Lucifers Opror og Nedstyrtelse fra Himlen, Forudtilværelsen og vor Handlefrihed. Modet sluttede med Sang og Taksigelse.

Mødet Mandag Aften aabnedes med Sang og Bon. Præs. C. P. Sorensen foreslog Bestyrelsen for »Ungdomsforeningen« og »Den kvindelige Hjælpeforening«, Broder Jens C. Olsen gav Rapport over Ungdomsforeningen og Soster Marie Olsen aflagde Rapport for Den kvindelige Hjælpeforening. Missionspræs. Carl E. Peterson gav nogle Raad angaaende Kirkens Arbejde samt talte om »Ægteskabet«. Mødet sluttedes med en Sang af Koret og Taksigelse.

Petrea Olsen.
Skriver.

FORAARSKONFERENCEN I KØBENHAVN.

Konferencen aabnedes den 7. Maj Kl. $7^1/_2$ med en udmærket Koncert.

Lordag Aften den 8. Maj fortsattes med Rapporter fra de forskellige Grene, hvorefter Kirkens Autoriteter blev foreslaaet til Opholdelse. Brodrene C. P. Sorensen og J. J. Larsen bar deres Vidnesbyrd, og Mødet sluttede med Sang og Taksigelse.

Søndagsskolemodet den 9. aabnedes med Sang og Bon. Skolens Præsident Chr. W. Hall gav Rapport om Sondagsskolens gode Fremgang, og der blev udfort et stort og righoldigt Program af Skolens 3 Klasser. Til Slut sang Sondagsskolens Sangkor: » Sæden udsaaes« og »O, syng med Frydetoner«.

Modet Søndag Eftermiddag aabnedes med Sang og Bon. Ældste J. J. Larsen talte om Gud som et personligt Væsen, og Broder Anders Jacobsen udviklede denne Tanke yderligere. Valdemar Jacobsen sang en Solo. Ældste C. P. Sorensen talte om det Lys, der var gengivet til Jorden. Piano Duet Bertha Petersen og Iris Jessen. Modet sluttede med Sang og Taksigelse.

Sondag Aften Kl. 7 talte Ældste C. P. Sorensen og J. J. Larsen lidt om Forholdene i deres respektive Hjemegne: Utah og Idaho. Koret sang: »Elskte Zion stærkt du stande«, og Missionspræs. Carl E. Peterson talte over Emnet: »Hvad er Mormonismen?«

Tirsdag Aften afholdtes et fælles Mode af »Den kvindelige

Hjælpeforening« og »Ungdomsforeningen«. De forskellige Foreninger aflagde deres Rapporter, og Missionspræs. Carl E. Peterson talte om Den kvindelige Hjælpeforening, Ungdomsforeningens og Sondagsskolens store Betydning.

Onsdag Aften sluttede Konferencen med en særdeles hyggelig Sammenkomst. Der blev udfort et udmærket Program og serveret Chokolade og Kager.

Karla Hansen.
Sekretær.

PROFETEN JOSEPH.

Af Dommer Charles H. Hart
af det første Præsidentskab over de Halvfjerds.

(Oversat fra »Improvem. Era« af Morten A. C. Nicolaysen, Salt Lake City.)

Der er nu henrullet et Hundrede Aar siden den unge Joseph Smith erklærede, at han havde beskuet to himmelske Personer og hort dem tale til sig. Dette forste himmelske Syn efterfulgtes af mange andre aandelige Tilkendegivelser, som han har beskrevet i sin Historie og som alle har resulteret i Fodslen og Opvæksten af en forholdsvis ung, stærk og livssprudlende Kirke med en verdensomfattende Mission og store aandelige Formaal. »Kirken«, som saaledes indfortes paany, har haft en enestaaende og overtydende Historie og er blevet »et vidunderligt Arbejde og et Under«.

Kan man nu forlange, at Kirken endnu maa nodes til at frembære sine Bevisbyrder for, at Joseph Smith var en sand Guds Profet, et Aarhundrede efter at en kritisk Verden har bedomt og efterforsket dens Historie, eller skal det endnu være nodvendigt for Vantroen at forlange sandsynlige Forklaringer om Joseph Smiths profetiske Arbejde? Hvorledes kan i det hele taget Kirken, han etablerede, forklares, hvis man udelader den guddommelige Kraft, Inspiration og Vejledning i dens Arbejde? Var hans religiose Erfaringer og himmelske Syner et Fabrikat? Var han en oprigtig Ungersvend, men fikseret, narret og hallucineret af Blændværk? Eller var han en af den Hojestes Hellige kaldet og inspireret Profet? Lad ethvert af hans Ord og Handlinger komme under Sandhedens Sogelys og gennemgaa den skarpeste Prove. Hele hans Historie bærer imidlertid ingen Vidnesbyrd om Hjertets Uoprigtighed.

Mange Mennesker har straks ved forste Beroring med Joseph Smith skaffet sig af med ham og hans »Underværk«, for hvilket han stred og led, ved at betragte ham som en ge-

nial Bedrager, medens andre betænksomme og vel oplærte Folk tilskriver ham Oprigtighed, men soger Grunden til, hvad han udforte, ved at anse ham for et vildledet ungt Menneske.

Josia Quincy siger om ham i sin bekendte Bog »Figures of the Past« offentliggjort i 1882:

»Manden (Joseph Smith), som oprettede en Religion i en fri Debats Tidsalder, som var og i Dag er akcepteret af Hundrede Tusinder for en direkte Udsending fra den Hojeste — en saadan sjælden Personlighed kan man ikke gore det af med ved at overdænge hans Minde med flove og modbydelige Tilnavne. Fanatikere og Bedragere lever og dor hver Dag, og deres Minde gaar i Graven med dem, men den vidunderlige Indflydelse, som denne Grundlægger af en Religion udovede og endnu viser, sætter ham for os i et stærkt Relief, ikke fra den forbryderiske Side, men som et Fænomen, der maa forklares. De storste Livsspørgsmaal, Amerikanere gor hverandre i Dag, kan fores tilbage til denne Mand, og hvad han har efterladt os.«

Efter at han har beskrevet Joseph som en fint udseende Mand, en mærkværdig Personlighed, der gjorde stærkt Indtryk af frugtbare Evner og ualmindelig Dygtighed samt en fyrstelig Evne til at lede andre, udtaler han sig om Josephs Statsmandsblik, idet han allerede elleve Aar forud for den kloge amerikanske Forfatter Emerson offentlig fremsatte Losningen paa Slavespørgsmaalet, som nemlig gik ud paa at frikobe Slaverne ved Salg af offentlige Jordstykker. Til Slutning skriver Mr. Quincy: »Jeg har bestræbt mig paa at fremstille Enkelthederne i mit Besog hos »Mormon«-Profeten med absolut Nojagtighed. Om Læseren ikke ved, hvad han netop skal tænke om Joseph Smith, saa kan jeg ikke hjælpe ham ud over Vanskeligheden. Jeg selv staar raadvild overfor Gaaden.

Dr. Woodbridge Rileys Teori i sit Værk: »The Founder of Mormonisme« (Mormonismens Grundlægger), saa vidt som det kan siges, han har nogen fastslaaet Teori, gaar ud paa, at Joseph Smith til Bunds var vildledet. George Trumbeel Ladd af Yale Universitet siger i et indledende Forord til Mr. Rileys Bog:

»Mormonismens Opstaaen og Vækst er et af det nittende Aarhundredes mærkværdigste Fænomener. Den fortjener grundig Undersogelse, hvad enten man studerer den fra et samfundsnyttigt, et sjæleligt eller aandeligt, et politisk og religiøst Synspunkt.«

George Lansing Raymond behandler i sin Bog »The Psychology of Inspiration« (Den beaandede Magts Sjælelære)

Joseph Smith ikke alene som et oprigtigt Menneske, men og-saa som et sandt aandeligt Medium, eller som en Mægler mellem Gud og Menneskene, som maa klassificeres med Jeanne d'Arc, Jesus Christus og andre, hvis Oprigtighed er uomtvistet.

Er det ikke værd at lægge Mærke til, at de bedste moderne Tænkere indrommer Josephs Ærlighed. Hans Ord og Handlinger viser Sandhedskærlighed. Hvordan faar en Rettergang eller en Jury Indtrykket af et Vidnes sandfærdige Vidnesbyrd og tror ham tværtimod andres Erklæringer? Det er netop den Maade, hvorpaa Vidnet fortæller sin Historie, og hele hans Holdning og Færd, som bærer Overbevisningens Aand med sig. Og saaledes er det akkurat med Josephs Fortælling om sine himmelske Syner. Hvilket fordomsfrit Menneske kan læse hans klare, ukunstlede og oprigtigt fortalte Oplevelser uden at tro ham at være ærlig? De bærer alle en virkelig Erfarings Bevisbyrder med sig.

Om det var et opdigtet Fabrikat, hvorledes kan det være Tilfældet, at en kun fjortenaarig Dreng virkelig valgte den Præsentationsform, som Faderen i Folge det gamle og nye Testamente altid har brugt ved Forestillingen af sin Son? (History of the Church, Vol. 1. Chap. 1 og 2). Skandinaviske Læsere bedes studere Assist. Historieskriver Andrew Jensons Værk: »Joseph Smiths Levnedsløb« samt »Den kostelige Perle«.

Man maa lægge Mærke til, at Svaret, Joseph fik, ikke blev Svaret, som han ventede sig. Han bad om at faa at vide, hvilken af alle Religioner, der var den rette. Han forudsatte, at en eller anden maatte være det. Men i Svaret, han fik, finder man ingen Grund for, at dette netop hos ham selv skulde have været et forudfattet Indfald eller nogen forud undfangen Idé.

Om han havde været et ualmindeligt Menneske med et stærkt Begær for at oprette en ny Kirke, saa vilde han ikke have affattet sig paa den Maade, at han modsatte sig alle andre Kirker ved at erklære dem alle for aldeles afvegne og forkerte. Svaret, han fik, siger tydeligt nok, at det ikke var af Menneske-Oprindelse. Det synes, som om det har krævet et Aarhundrede for os til at komme til en fuld Forstaaelse deraf og lære, hvor *sandt* Svaret var. Nutids Skribenter som Rev. Elvet Lewis i »Atlantic Monthly«, Dr. Edwin Davies Schoonmaker i »Century Magazine« for 1915 og Horace J. Bridges i sin 1916 udgivne Bog »Religion of Experience« (Erfaringens Religion) lader ingen Tvivl om. hvor sandt det Svar var, som Joseph fik. Hr. Bridge benytter sig af et noget lignende Sprog, naar han skriver: »*Kirken er i Sandhed for-*

falsket«, der er ikke nogen Gren af den, fra den romerske Kirke til Quækernes Samfund, som ikke er forkastelig for denne Prøvelse eller Censur. Men dette er kun det samme som at sige, at Kirken er en menneskelig Institution.

Om den unge Mand ikke havde set det himmelske Syn og hørt de to Personer tale til ham, hvad Grund kunde der da være for ham til at sige til sin Moder, som hørte til den presbyterianske Kirke: »Jeg har nu bragt i Erfaring, at Presbyterianismen ikke er den rette Kirke«? Hvorfor skulde han allerede da lægge Øksen ved Roden af den religiøse Verdens Vildfarelser, undtagen han var blevet instrueret, som han paastod den Gang og senere uden nogen Vaklen til den ene eller anden Side. I den samme Ungdomshistorie bekender han ganske aabenhjertet om sit Ungdomsliv paa et senere Tidspunkt, at han var udsat for allehaande Fristelser, og i alt Slags Selskab faldt jeg ofte i daarlige Vildfarelser, der viste Ungdommens Svaghed og Menneskets Natur. Om han nu havde stillet sig op med et falsk Krav paa at være kommet i Berøring med noget vidunderligt, vilde han da have bekendt, at han ofte ledtes i adskillige Fristelser, som var anstødelige for Guds Aasyn? Vilde han ikke snarere have søgt Anseelse ved at paatage sig eller give sig selv større Udseende af Fuldkommenhed, end han virkelig besad?

De, som i deres egne Tanker antager, at Joseph, selv om han var en ærlig Dreng, befandt sig i et Selvbedrag, indvikler sig dermed i Paastande om, at hans Syner var »kubjektive« men ikke »objektive«, eller med andre Ord, at hans Syner kan have passeret forbi hans indre aandelige Blik, og selv om han tænkte, han hørte, nogen talte til sig, saa var der ingen Virkelighed til Synet eller Stemmerne, men de var blot Produkter af et unormalt Sind. Saadan er Dr. Rileys Hypotese (Antagelse). Svagheden og Fejlen ved en saadan Teori kommer tydeligt for Dagen derved, at der er overvældende Beviser paa, at Tilkendegivelserne var »objektive«. Efter sit første Syn af Faderen og Sønnen, skulde Joseph modtage videre Vejledning, thi han blev udtrykkelig forbudt af Sønnen at slutte sig til nogen af de bestaaende Kirker og modtog tillige megen anden Undervisning af ham, Vejledningen fortsattes af en himmelsk Udsending.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).